

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové
a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a Mgr. Olgy Zimové v právní věci

žalobce: D. S.

zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému:

Ministerstvo dopravy

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 11. 1. 2024, č. j. MD-507/2024-160/3,
sp. zn. MD/507/2024/160,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 14. 3. 2024 k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru agend řidičů ze dne 11. 1. 2024, č. j. MD-507/2024-160/3, sp. zn. MD/507/2024/160 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 28. 6. 2023, č. j. MHMP 1391083/2023/Dit (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o silničním provozu“), jako nedůvodné zamítnuty námitky žalobce proti záznamům bodů v bodovém hodnocení řidiče a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů byl ke dni 23. 5. 2023 potvrzen.

II. Dosavadní průběh řízení a napadené rozhodnutí

3. Dne 29. 5. 2023 bylo prvostupňovým orgánem vyhotoveno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a současně výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Písemnost byla žalobci doručena dne 30. 5. 2023.
4. Dne 31. 5. 2023 žalobce podal námitky proti záznamům bodů v bodovém hodnocení řidiče, v nichž uvedl, že nesouhlasí se všemi záznamy bodů a požaduje obstarání všech rozhodnutí v blokovém řízení a o přestupku, na základě kterých došlo k záznamu bodů.
5. Jelikož prvostupňový orgán nezjistil v bodových záznamech žádná pochybení, vydal prvostupňové rozhodnutí, v němž námitky žalobce jako nedůvodné zamítnul (viz vypořádání námitek na straně 2 až 6 prvostupňového). Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které následně doplnil o odvolací důvody.
6. Žalovaný o odvolání žalobce rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. Shodně s prvostupňovým správním orgánem konstatoval, že v řízení o námitkách lze zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů; zda záznam byl proveden v souladu se způsobilým podkladem; a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu. Připomněl, že dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu se záznam v registru řidičů provede na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě, rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek či o uložení trestu za trestný čin nebo na základě rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání či podmíněném zastavení trestního stíhání. V daném případě byly podklady (dvě oznámení o uložení pokuty příkazem na místě a jedno rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek) shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů, záznam byl proveden v souladu s těmito způsobilými podklady. Prvostupňový správní orgán přitom v řízení o námitkách zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně nutné nahlížet jako na správné a zákonné do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší. O provedených záznamech bodů do evidenční karty žalobce nevznikly žádné konkrétní pochybnosti. Prvostupňové rozhodnutí bylo dle žalovaného vydáno na základě zjištěného skutkového stavu věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Dále se žalovaný jednotlivě vypořádal s námitkami vznesenými žalobcem v podaném odvolání. Nepřisvědčil námitce, že záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče nemohl být potvrzen jen na základě oznámení o uložení blokové pokuty. Akcentoval, že žalobce nerozporuje skutky jako takové, ale pouze

administrativní nedokonalosti kopií pokut příkazem na místě (přesto, že tyto kopie nejsou ve spise opatřeny). S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35, žalovaný uvedl, že žalobcova strohá a obecná argumentace nemůže obsah oznámení zpochybnit. Dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, podle kterého je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení. Námitku, že příkazové bloky musí být řádně vyplněny ve všech náležitostech, považoval za irelevantní, jelikož spisová dokumentace neobsahuje kopie příkazových bloků a záznam byl proveden na základě oznámení o uložení pokuty příkazem na místě. Ta obsahem spisu jsou a jsou dostatečně přesná, neboť identifikují žalobce jako přestupce, označují místo a čas spáchání přestupků, specifikují, jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil, uvádí, k porušení jakého ustanovení zákona o silničním provozu tím došlo, a že mu za tato jednání byly uloženy pokuty příkazem na místě. Námitce, že prvostupňový orgán ignoroval důvody námitek žalobce v řízení, žalovaný také nepřisvědčil. Prvostupňový orgán se dle žalovaného naopak dostatečně věnoval všem námitkám a návrhům žalobce a vypořádal se se vším, co žalobce uvedl (viz strana 2 až 6 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný poznamenal, že odvolací námitky žalobce jsou zcela totožné s námitkami jiných přestupců zastoupených stejným advokátem. Poukázal na pravidelné hromadné zpochybnění všech příkazových bloků v prakticky všech kolonkách zmocněncem žalobce a označil je za obstrukční jednání v rámci jeho způsobu zastupování. Žalovaný s odkazem na ustálenou judikaturu dále uvedl, že na jednotlivé v odvolání vznesené námitky lze reagovat i vystavením vlastního uceleného argumentačního systému, který správní orgán logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jeho závěrů je sama o sobě dostatečná. Žalovaný uzavřel, že prvostupňový správní orgán rozhodoval zcela v souladu s právními předpisy a judikaturou Nejvyššího správního soudu, přičemž u každého z relevantních podkladů uvedl skutečnost, která z něj vyplývá, tedy příslušný počet zaznamenaných bodů a jednání, za které byl tento počet bodů udělen.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě uplatnil dva žalobní body.
8. V *prvním žalobním bodu* v ryze obecné rovině namítal, že žalovaný nerespektoval odvolací důvody a ignoroval předložené důkazy a návrhy. Poté žalobce uvedl, že žalovaný nezohlednil při svém rozhodování žalobcem předložená rozhodnutí různých správních orgánů v podle jeho názoru shodných věcech a napadené rozhodnutí je tak v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Konkrétně žalovaný dle žalobce nerespektoval rozhodnutí Městského úřadu Hlučín, odbor dopravy, ze dne 6. 1. 2020, č. j. HLUC/00590/2020/OD/Vo a rozhodnutí Městského úřadu Černošice, odbor správní, ze dne 26. 3. 2019, č. j. MUCE 20786/2019 SO, ze kterých vyplývá ustálená praxe správních orgánů, pokud jde o nutnost zabývat se způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, nebo rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeský kraj, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 13. 2. 2020, č. j. KUJCK-24343/2020 a rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odbor správní, ze dne 18. 3. 2019, č. j. ŘP/741/19-16/Ka, kdy v těchto řízeních se správní orgány důsledně zabývaly jednotlivými bloky. Žalobce nesouhlasil, aby tytéž správní orgány v jiné místní působnosti postupovaly a rozhodovaly v obdobných věcech odlišným způsobem.

9. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítl nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Nesouhlasil s postupem žalovaného, jenž neposuzoval jednotlivé podklady, neboť měl za to, že praxe ostatních správních orgánů je jiná. Žalovanému vytýkal, že jedinými důkazy, které posuzoval, byla oznámení od věcně příslušného oddělení policie o spáchání přestupku, která však nemohou být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnána s rozhodnutími (pokutovými bloky), kterých se týkají. Ani specifika blokového řízení nemohou omluvit případné nedostatky těchto rozhodnutí. Žalobce poukázal na rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014, č. bloku G 1498901 a série GF/2013, č. bloku F 0832677, která nesplňují podmínku dostatečné individualizace skutku pro rozhodnutí, a naproti tomu na rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013, č. bloku C 1404971, které veškeré zákonem stanovené požadavky naplňuje. Z těchto rozhodnutí je dle žalobce zřejmé, že i v blokovém řízení lze vydat rozhodnutí splňující všechny zákonem stanovené požadavky. Z rozhodnutí by měly být patrný údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou zákonnou povinnost porušil. Nesprávný je argument, že přestupce dal svým podpisem na pokutovém bloku souhlas s tímto druhem projednání a správností vydaného rozhodnutí. To by znamenalo nepřípustné přenesení odpovědnosti za správnost rozhodnutí na přestupce. Po přestupci však nelze požadovat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost za účelem zjednání nápravy upozornit. Žalobce v tomto kontextu poukázal na rozhodnutí KŘP Jihočeského kraje ze dne 30. 5. 2023, č. j. KRPC-57063-4/ČJ-2023-0200DP, kterým bylo rozhodnutí policejního orgánu vydané formou příkazového bloku pro rozpor s právními předpisy zrušeno s tím, že v dané věci bylo následně odvolacím orgánem konstatováno, že neuvedení formy zavinění nepodnikající fyzické osoby je porušením zákona; a dále na rozhodnutí KŘP Moravskoslezského kraje ze dne 29. 5. 2023, č. j. KRPT-82262-5/ČJ-2023-0700DP, které vyzdvihlo taxativnost požadavků stanovených zákonem. Žalobce následně obecně vypočetl případy, kdy zejména podklad není způsobilý pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče a poté uvedl své výtky vůči jednotlivým pokutovým blokům ze dne 23. 5. 2023 a 20. 5. 2023 a zcela shodně jako ve svém doplněném odvolání zopakoval, že v jejich kolonkách týkajících se osoby přestupce nebyla přesně zjištěna osoba přestupce, neboť údaje zde uvedené jsou částečně nečitelné, není přesně uvedeno rodné číslo a datum narození přestupce a ověření totožnosti také není dostačující; dále není čitelně a komplexně uvedena doba spáchání přestupku, chybí přesné údaje o místě spáchání přestupku; obec je uvedena pouze nesrozumitelnou zkratkou, obdobně i název ulice, na níž mělo ke spáchání přestupkového jednání dojít; z popisu přestupkového jednání nevyplývá jednoznačná skutková podstata a ani jednoznačné propojení se zákonem stanovenou povinností, jež měla být porušena; zkratkovitý zápis právní kvalifikace znemožňuje seznat konkrétní právní normu, tedy přesně určit přestupkové jednání a odpovědnost účastníka za něj; tím je znemožněno i posouzení oprávněnosti uložené sankce; forma zavinění není jednoznačná; výše finanční sankce není zřetelná, údaj chybí či není úplný, nelze ověřit, zda výše uvedená číslem a slovy spolu korespondují; jednoznačně není zaznamenáno ani místo, kde bylo rozhodnutí vydáno, pročez není přezkoumatelné, zda jsou uvedeny veškeré údaje o oprávněné osobě, která měla rozhodnutí vydat; kvalita zápisu znemožňuje i přezkum data vyhotovení a převzetí rozhodnutí účastníkem, jehož podpis není zřetelný.
10. Žalobce shrnul, že zpochybňuje způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registrů řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizovaná jednání vůbec vymezeny. Není tak bez důvodných pochybností patrné komu, kdy, kde a za jaký

přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení. Uvedené nedostatky přitom nelze zhojit argumentací, že strohé a zkratkové formulace jsou podle Nejvyššího správního soudu přípustné (rozsudek ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39).

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 25. 3. 2024 uvedl, že veškeré námitky žalobce byly v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vypořádány. Stejně tak v rozhodnutí žalovaného byly řádně vypořádány odvolací námitky. K žalobcem předestřeným rozhodnutím jiných správních orgánů dodal, že krajské úřady jsou v problematice silničního provozu podřízeným správním orgánem žalovaného, jejich rozhodnutími není vázán. Nadto vzhledem k časovému odstupu a vývoji judikatury od vydání žalobcem citovaných rozhodnutí je zřejmé, že se správní praxe změnila. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 6. 7. 2019, č. j. 10 As 141/2018-40, který se vyjádřil k formálním nedostatkům pokutových bloků. Podle závěru Nejvyššího správního soudu v této věci se správní orgány mohou námitkami, ve kterých přestupce upozorňuje na formální nedostatky pokutových bloků, zabývat pouze do té míry, v jaké mohou zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Namítaná pochybení musí být natolik závažná, že je nelze jako podklad pro zápis vůbec použít. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby nebylo zaměnitelné s jiným jednáním.
12. Žalovaný zopakoval obecné pravidlo, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů je prvostupňový správní orgán oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu. Podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu se záznam v registru řidičů provede mj. na základě a) oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě nebo b) rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek. V daném případě byly podkladem dvě oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě a jedno rozhodnutí ve formě příkazu, kterým byla vyslovena vinna a uložen správní trest za přestupek, přičemž všechny tyto podklady byly shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů. K tomu žalovaný zdůraznil, že prvostupňový správní orgán v řízení o námitkách zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně nutné nahlížet jako na správné a zákonné do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší. Spisová dokumentace pak neobsahuje ke každému oznámení o uložení pokuty příkazem na místě zároveň i kopii tohoto příkazového bloku, jelikož v řízení nevznikl důvod jejich vyžádání v souladu s ustálenou judikaturou.
13. Závěrem žalovaný konstatoval, že zmocněnec žalobce vystupuje ve velkém množství obdobných případů; jak v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tak i následně v žalobě používá typizované námitky a svá podání jen kopíruje, čemuž pak odpovídá jejich obsah a kvalita, jak ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud, jehož rozhodnutí ze dne 16. 5. 2019, č. j. 10 As 123/2019-51, žalovaný citoval.
14. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou

(§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

16. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas účastníků byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován). Soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – zásadní podklady pro rozhodnutí jsou součástí správního spisu, z něhož soud obligatorně vycházel.
17. Žalobce v žalobě výslovně nenavrlh k provedení důkazu žádné důkazní prostředky. K žalobě však přiložil řadu dokumentů, a soud tedy posuzoval, zda tyto dokumenty jsou podstatné pro posouzení věci a zda je třeba provést je jako důkaz, přestože to žalobce výslovně nenavrlh. Jak již bylo konstatováno výše, žalobce k žalobě přiložil rozhodnutí správních orgánů podřízených žalovanému (*rozhodnutí Městského úřadu Hlučín, odboru dopravy, ze dne 6. 1. 2020, č. j. HLUC/00590/ 2020/OD/Vo; rozhodnutí Městského úřadu Černošice, odboru správního, ze dne 26. 3. 2019, č. j. MUCE 20786/2019 SO; rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 13. 2. 2020, č. j. KUJCK-24343/2020; rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru správního ze dne 18. 3. 2019, č. j. ŘP/741/19-16/Ka*), jimiž chtěl prokázat, že správní orgány postupovaly v obdobné věci odlišně. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že žalovaný jakožto ústřední orgán, jež je nadřízen všem žalobcem vyjmenovaným správním orgánům, není vázán právním názorem těchto správních orgánů. Žalobcem předložená rozhodnutí tak mohla teoreticky prokázat roztržštěnost praxe podřízených správních orgánů žalovaného, avšak to není pro posouzení věci podstatné. Soud proto neshledal potřebným shora označené listiny provádět k důkazu.
18. Soud k důkazu neprovedl ani žalobcem zmiňované *příkazové bloky (číslo bloku G 1498901 ze série HG/2014; číslo bloku F 0832677 ze série GF/2013; číslo bloku C1404971 ze série FC/2013)*, kterými žalobce hodlal ilustrovat správně a nesprávně vyplněný příkazový blok. Tyto příkazové bloky nejsou příkazovými bloky, na základě kterých byla vydána oznámení o přestupcích žalobce, a jsou tak pro posouzení věci rovněž zcela irrelevantní. Soud k důkazu neprovedl ani žalobcem doložená rozhodnutí krajských ředitelství policie (*rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 30. 5. 2023, č. j. KRPC-57063-4/ČJ-2023-0200DP a rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 29. 5. 2023, č. j. KRPT-82262-5/ČJ-2023-0700DP*), jimiž chtěl žalobce prokázat právní názor krajských ředitelství policie stran povinných náležitostí pokutových bloků. Právní názory krajských ředitelství rovněž nejsou v posuzované věci relevantní, jelikož judikatura správních soudů se již dostatečně zabývala povinnými náležitostmi pokutových bloků. Zbylé listiny přiložené žalobcem k žalobě se pak vztahovaly k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, o kterém soud rozhodl usnesením ze dne 11. 4. 2024, č. j. 9 A 29/2024 – 24. Žalovaný k důkazu navrlh předloženou spisovou dokumentaci, jíž se ale dokazování v řízení před správními soudy neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).
19. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.

20. Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu: „*[ř]idiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamenaná v registru řidičů stanovený počet bodů.*“
21. Podle § 123b odst. 2 písm. a), b) zákona o silničním provozu: „*[z]áznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě, b) rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku.*“
22. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu v rozhodném znění „*[n]esouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.*“
23. Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu: „*[s]hledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.*“
24. Předmětem sporu mezi účastníky je posouzení, zda záznam bodů v registru řidičů z důvodu, že žalobce dosáhl celkového počtu 12 bodů, v důsledku čehož byl příslušným správním orgánem vyzván k odevzdání svého řidičského průkazu, je v souladu se zákonem.
25. Při posouzení dané věci soud vyšel z bohaté a ustálené judikatury správních soudů např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, podle kterého: „*[s]právní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“
26. Dále byla tato problematika řešena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, podle něhož je třeba rozlišovat mezi řízením „o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku)“ a řízením „o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou

zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“ Jelikož se tedy jedná o řízení, jejichž předmět je zcela odlišný, musí se rozlišovat i mezi námitkami, které lze v těchto řízeních uplatnit, jak podotkl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017-57, když uvedl, že „je třeba striktně rozlišovat mezi typem námitek, které může řidič uplatnit v samotném řízení o přestupku, a námitek, které lze uplatnit v řízení týkajícím se pouze provedeného bodového záznamu. Řidič může úspěšně brojit proti záznamu bodů pouze tehdy, když nebyly pro záznam naplněny zákonné podmínky vyplývající z § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Musí tedy tvrdit, že vůbec neexistuje pravomocné rozhodnutí o přestupku, případně že mu nebyl zapsán počet bodů danému přestupku odpovídající (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16). ... Nezákonnost rozhodnutí o přestupku lze totiž napadnout jen opravnými prostředky proti tomuto rozhodnutí; je-li rozhodnutí o přestupku pravomocné a srozumitelné a obsahuje-li všechny zákonné náležitosti, je možné na jeho základě záznam bodů provést.“

27. V souladu s těmito závěry Nejvyššího správního soudu se správní orgány v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů nezabývají tím, zdali se stal skutek, jenž má naplňovat znaky přestupku, zdali jej spáchal obviněný apod. To je předmětem přestupkového řízení, v němž je vydáno případné podkladové rozhodnutí. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů se správní orgány zabývají pouze tím, zda existuje zákonný podklad pro provedení záznamu, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu.
28. V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazy a návrhy.
29. Jak soud ověřil ze spisového materiálu, žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (ani v doplněném odvolání) žádné konkrétní návrhy a důkazy neoznačil ani nedoložil. Soud ve správním spise dále pro úplnost ověřil, že žalobcem k žalobě přiložená správní rozhodnutí Městského úřadu Hlučín, odbor dopravy, ze dne 6. 1. 2020, č. j. HLUC/00590/2020/OD/Vo, rozhodnutí Městského úřadu Černošice, odbor správní, ze dne 26. 3. 2019, č. j. MUCE 20786/2019 SO, rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeský kraj, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 13. 2. 2020, č. j. KUJCK-24343/2020, a rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odbor správní, ze dne 18. 3. 2019, č. j. ŘP/741/19-16/Ka, nebyla součástí žalobcova odvolání (ani doplnění odvolání), a žalovaný tudíž neměl žádný důvod se těmito rozhodnutími v napadeném rozhodnutí zabývat. Namítá-li žalobce, že žalovaný ignoroval předložené důkazy a návrhy, jedná se tak již ze své podstaty o námitku nedůvodnou, neboť žalobce žádné návrhy ani důkazy v odvolání neuplatnil. Soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a je opřeno o dostatek relevantních

důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Soud současně nepovažoval za potřebné se výše označenými rozhodnutími pro účely posouzení žalobních námitek zabývat. Žalobce předně nenavrhoval doplnit těmito listinami dokazování a neuváděl ani to, jaké skutečnosti by jimi mohly být prokázány, kromě správní praxe uvedených správních orgánů. K tomu lze poznamenat, že případná rozdílná správní praxe či odlišnost rozsahu odůvodnění jiných rozhodnutí nemůže bez dalšího vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

30. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí detailně, včetně relevantních odkazů na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, vypořádal jak s námitkou, že záznam v bodovém hodnocení řidiče nemohl být proveden pouze na základě oznámení o uložení blokové pokuty, tak s námitkou, že prvostupňový správní orgán ignoroval důvody námitek žalobce jako odvolatele. Pokud k ostatním námitkám z odvolání žalovaný uvedl, že rozsah reakce odvolacího správního orgánu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (a proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka), soud s tímto závěrem souhlasí. Žalovaný ostatně tento svůj závěr podpořil přílehlavými odkazy na judikaturu a citacemi z ní. K tomu zdejší soud pro úplnost dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014–43).“ Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí je v tomto smyslu přezkoumatelné a řádně odůvodněno.
31. Pokud žalobce v této souvislosti namítal porušení principu legitimního očekávání, poukazuje soud na skutečnost, že výše uvedená správní rozhodnutí byla uplatňována v letech 2019 a počátkem roku 2020, avšak v mezidobí došlo ke změně nejen správní, ale taktéž i soudní praxe. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017-57, v němž byla vypořádána argumentačně totožná námitka téhož advokáta ve skutkově obdobné věci. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že „správní praxí zakládající legitimní očekávání se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, rozumí „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.“ Jak ovšem vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006-159, publ. pod č. 2059/2010 Sb. NSS, správní praxe opírající se o nezákonný výklad nemůže zpravidla založit legitimní očekávání u adresátů správy, že tak bude setrvale postupováno i do budoucna. Pokud by tedy různé správní orgány postupovaly nezákonně a navzájem odlišně, nejednalo by se o setrvalou správní praxi způsobilou založit legitimní očekávání pro řízení vedené jiným krajským úřadem či u žalovaného. Jinými slovy řečeno, za situace, kdy před zhruba pěti lety různé krajské úřady jako odvolací orgány rozhodovaly v obdobných kauzách odlišně, než jak činí nyní, kdy již rozhodují plně v souladu s aktuální správní judikaturou, zejm. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As

174/2019-44, ve kterém soud ke kasační stížnosti zástupce žalobce uvedl, že „*námítky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků*“, nemůže takovýto stav zakládat porušení námítky legitimního očekávání ze strany žalovaného.

32. V obdobné věci, v níž jiného žalobce (přestupce) zastupoval tentýž právní zástupce, k jeho totožné argumentaci o porušení zásady předvídatelnosti a legitimního očekávání Nejvyšší správní soud dovodil, že „*(s)těžovatelem předložená čtyři rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla nanejvýš prokazovat to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady (resp. správními orgány I. stupně) jistá nejednotnost, kterou je vhodné odstranit. K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především právě NSS*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40).
33. Nadto soud konstatuje, že uplatnění zásady legitimního očekávání nemůže být bezbřehé a správní orgán se může odchýlit od své dosavadní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2020, č. j. 4 As 50/2018-49).
34. V rámci *druhého žalobního bodu* žalobce namítal nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů. Soud se nejprve zabýval výtkou žalobce, že oznámení o uložení pokuty příkazem na místě nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká tak, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvlé orgánu veřejné moci.
35. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že oznámení policie o uložení pokuty, dle kterých je prováděn záznam bodů do registru řidičů, nejsou za každých okolností nezpochybnitelným důkazem a podkladem pro příslušný záznam. Zejména vyskytnou-li se relevantní pochybnosti o předložených údajích, je namístě vyžádat si další důkazy, především vlastní pokutové bloky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, nicméně Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.*“ V rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017-23, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*1) Existence pokutového bloku (či alespoň jeho kopie) není podmínkou sine qua non pro provedení odpovídajícího bodového záznamu; 2) Při provádění záznamu lze vycházet i z oznámení o uložení pokuty, jsou-li v něm uvedeny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok [...] 3) Ke zpochybnění skutečností podávajících se z oznámení o uložení pokuty (vyvolávající nutnost dalšího dokazování) nepostačí pouhé tvrzení dotčené osoby, že se toho kterého přestupku nedopustila; tato tvrzení musí být konkretizována a zásadně též podeprvena odpovídajícími důkazními návrhy.*“ Za obligatorní náležitosti oznámení o uložení pokuty

Nejvyšší správní soud v naposledy citovaném rozsudku označil „*popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce*“ a samozřejmě označení osoby přestupce. Podle Nejvyššího správního soudu „*je možné s ohledem na specifika blokového řízení přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Stejně jako pokutový blok, ani oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení pak nelze posuzovat s rigidní přísností. Je především třeba, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním.*“

36. Otázka, zda je vždy nezbytné vyžadovat vedle oznámení přestupku i originály pokutových bloků, byla později předložena i rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019-35, publ. pod č. 4189/2021 Sb. NSS, odmítl svou pravomoc v předložené věci rozhodnout s tím, že Nejvyšší správní soud dosud ve své judikatuře nedospěl k obecnějším závěrům, které by byly v tomto ohledu v rozporu. Rozšířený senát pak jednoznačně uvedl, že v žádném z dotčených rozsudků „*není uvedeno, že by o námitkách mělo být rozhodnuto vždy jediné na základě vyžádaných pokutových bloků, popř. že by naopak vždy postačovalo vyhodnotit oznámení o přestupku.*“ Z citovaného usnesení rozšířeného senátu je tedy zřejmé, že nezbytnost vyžádání si originálů pokutových bloků bude vždy záviset na konkrétních pochybnostech identifikovaných v jednotlivých případech a povaze tomu odpovídajících námitek. Z navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44, pak plyne, že námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. Oznámení policie o uložení pokuty jsou tedy způsobilými podklady pro záznam bodů do registru řidičů. Jen v případě relevantních pochybností si správní orgány musí opatřit důkazy další.
37. Soud z obsahu správního spisu v dané věci zjistil, že správní orgány obou stupňů vyšly při svém rozhodování ze dvou oznámení o uložení pokutě příkazem na místě (a jednoho rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek), na jejichž základě žalobce dosáhl 12 bodů, tedy neměly k dispozici samotné pokutové bloky. Žalobce (v rámci námitek proti záznamu bodů) žádal pouze o doplnění spisu o pokutové bloky, aniž by popsal případné rozpory, které mají být jejich doplněním odstraněny či jiným způsobem konkretizoval své pochybnosti o správnosti údajů zanesených do oznámení o dosažení bodů. Zcela obecná a neindividualizovaná argumentace žalobce nemohla sama o sobě zpochybnit obsah oznámení o uložení pokuty příkazem na místě. Žalovanému tak nevznikla povinnost zajistit si a posoudit pokutové bloky.
38. Soud proto v intencích žalobní argumentace přistoupil k posouzení, zda oznámení o uložení pokut v posuzované věci naplňují obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok.
39. Dotčená oznámení o uložení pokuty příkazem na místě, tj. oznámení č. j. KRPP-75259-2/PŘ-2023-030040 ze dne 22. 5. 2023 (dále jen „oznámení ze dne 22. 5. 2023“) a č. j. KRPA-180809-2/PŘ-2023-001106 ze dne 24. 5. 2023 (dále jen „oznámení ze dne 24. 5. 2023“), obsahují úplné údaje o žalobci jako přestupci (konkrétně jeho jméno a příjmení, datum a místo narození, státní příslušnost a adresu trvalého pobytu) a dále údaje o spáchaném přestupku, konkrétně den a čas skutku a místo (označením města resp. komunikace, případně ulice a bližší určení).

40. Pokud jde o popis skutku, v oznámení ze dne 22. 5. 2023 je tento popsán tak, že řidič při řízení motorového vozidla registrační značky XA „překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem mimo obec o více než 10 km/h a méně než 30 km/h“ s tím, že byla současně uvedena *dovolená rychlost: 130 km/h, naměřená rychlost: 159 km/h a rychlost po odečtu: 154 km/h*, přičemž následovala specifikace porušeného zákonného ustanovení [§ 18 odst. 3 zákona o silničním provozu] a uvedení zákonného ustanovení konkrétního spáchaného přestupku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu]. Z právě uvedeného je dostatečně zřejmé, jakou povinnost žalobce porušil.
41. V oznámení ze dne 24. 5. 2023 je skutek popsán následovně: řidič při řízení motorového vozidla registrační značky XB „překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o 20 km/h a více“, s tím, že byla současně uvedena *dovolená rychlost: 50 km/h, naměřená rychlost: 86 km/h a rychlost po odečtu: 83 km/h*, přičemž následovala specifikace porušeného zákonného ustanovení [§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu] a uvedení zákonného ustanovení konkrétního spáchaného přestupku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu].
42. V obou rozhodných oznámeních je uvedeno, že žalobci byla uložena příkazem na místě pokuta v konkrétní výši, číslo příkazového bloku na tuto pokutu, dále hodnota a jméno zpracovatele a ověřující osoby a datum a čas. Obě oznámení tak obsahují dostatečné údaje k prokázání, že přestupky se staly a že se jich dopustil právě žalobce. Lze shrnout, že jednotlivá oznámení mají všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů, tj. obsahují popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Žalobce přitom v průběhu správního řízení ani v žalobě žádné konkrétní skutečnosti podávající se z těchto oznámení nijak nezpochybnil - netvrdil, natož aby konkretizoval a prokazoval, že se toho kterého přestupku nedopustil.
43. Žalobce v žalobě poukazoval na jednotlivé nedostatky pokutových bloků, tyto však soudu nepředložil. Pokutové bloky ze dne 20. 5. 2023 (oznámení ze dne 22. 5. 2023) a ze dne 23. 5. 2023 (oznámení ze dne 24. 5. 2023) nicméně žalobce musí mít k dispozici, jestliže obecně namítá vady těchto bloků (viz níže). Přestože mu bylo jasné, že se ve správním spise nenachází, předložil místo nich jiné, s věcí nesouvisející pokutové bloky. Z toho je zjevné, že žalobce své námitky vznáší v zásadě účelově a nikoli s cílem řádného soudního přezkumu. Navíc je to osoba přestupce (zde žalobce), kdo dal svým podpisem na příslušném pokutovém bloku souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Pokud žalobce s čímkoli v rámci blokového řízení ohledně příslušných přestupků nesouhlasil, měl požadovat, aby o nich bylo rozhodnuto ve správním řízení.
44. Soud považuje za vhodné dodat, že v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (práva náleží bdělým) si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s jeho obsahem nesouhlasil nebo mu vůbec neporozuměl anebo měl pochybnosti o správnosti v něm uvedených údajů. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl (prý) za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později tvrzená výhrada zapříčinit nezpůsobitelnost bloku pro zápis bodů do karty řidiče. Soudu je nadto známo, že totožné (šablonovité) žalobní námitky žalobcův zástupce uvádí opakovaně, přestože nebyly shledány důvodnými.
45. V projednávané věci tak správní orgány nepochybily, jestliže v rámci posouzení věci vycházely při provedení bodového záznamu pouze z příslušných oznámení (a z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, o uložení správního

trestu za přestupek č. j. MHMP 1928445/2021/Měr, potvrzeného v odvolacím řízení rozhodnutím Ministerstva dopravy, odboru agend řidičů, č. j. MD-16946/2022-160/3), tj. bez vyžádání souvisejících pokutových bloků. Oznámení i jejich obsah odpovídají závěrům a důvodům prvostupňového rozhodnutí.

46. Námitkami, ve kterých přestupce (žalobce) upozorňuje na formální nedostatky pokutových bloků, se mohou správní orgány zabývat pouze do té míry, v jaké mohou zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nečitelnosti, nesrozumitelnosti či dokonce nicotnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011-87, nebo ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-47). Při zohlednění specifik blokového řízení je však možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, nebo ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 28/2018-45). Podstatné je, aby konkrétní jednání přestupce bylo v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním.
47. Žalobce proti jednotlivým pokutovým blokům, tedy k pokutovému bloku ze dne 20. 5. 2023 (oznámení ze dne 22. 5. 2023) a ze dne 23. 5. 2023 (oznámení ze dne 24. 5. 2023) uplatnil tento okruh výtek:
- a) nedostatečná identifikace osoby přestupce (částečně nečitelné údaje, nejsou vypsány požadované údaje, např. rodné číslo nebo datum narození, ověření totožnosti v daném rozhodnutí není dostačující);
 - b) nedostatečné údaje o přestupku (údaje o době přestupku nejsou uvedeny, jsou vlivem zápisu nečitelné, nejsou uvedeny kompletně, není jednoznačně stanoveno místo přestupku, údaje o místě neobsahují veškeré údaje pro stanovení místa, název obce není úplný resp. je uveden v nesrozumitelné zkratce, obdobně i název ulice, na níž mělo ke spáchání přestupků dojít, popis skutku není jednoznačný, právní kvalifikace jednání je zkratkovitá, není patrné, o jakou právní normu se v této věci jedná, údaje jsou nečitelné, atp.), není patrné, zda jednání bylo spácháno úmyslně nebo z nedbalosti;
 - c) není zřetelná výše sankce, údaj o výši sankce chybí či není úplný;
 - d) není jednoznačně uvedeno místo, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno, vlivem zápisu není přezkoumatelné, zda jsou zde uvedeny veškeré požadované údaje o oprávněné úřední osobě, a to včetně podpisu, rovněž data vyhotovení a převzetí rozhodnutí jsou uvedena tak, že znemožňují přezkoumatelnost rozhodnutí, z rozhodnutí není zřetelný podpis účastníka, kdy tento prokazuje souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení.
48. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný (resp. prvostupňový orgán) neshledal důvod si vyžádat pokutové bloky, neboť neměl za to, že by byly způsobilé zpochybnit obsah oznámení od policie, které shledal dostatečným podkladem k provedeným bodovým záznamům. S tímto závěrem se soud plně ztotožnil. Výše uvedené žalobní výtky jsou totiž typizované, obecné a neurčité. Žalobce zde sice formálně snáší výtky vůči vadám pokutových bloků, ve skutečnosti však nijak nereaguje na jejich konkrétní podobu. Žalobce ani v jednom případě plausibilně netvrdí, že by se skutek nestal, že by přestupek nespáchal, či v jakém smyslu by např. označení místa či obce bylo natolik neurčité či nesrozumitelné,

že by nebylo možné identifikovat místo přestupku. Žalobce sám ani neuvádí, která z vyjmenovaných variant vad se dle jeho názoru vlastně u každého pokutového bloku má nacházet. Soudu není ze žalobcovy argumentace zřejmé, zda v každém konkrétním případě při identifikaci přestupce chybí rodné číslo či datum narození, v čem má spočívat nedostatek ověření totožnosti, zda dalším údajům v pokutovém bloku vytýká absenci, či neúplnost, neurčitost či nečitelnost. Žalobce tak sám nemá jasno, jaké vady pokutovým blokům vlastně vytýká.

49. Oproti těmto obecným a nijak konkrétně formulovaným výtkám proti příkazovým blokům jsou ve spise založena oznámení policie o přestupcích, z nichž vyplývají jednoznačné skutkové i právní závěry o tom, že v obou případech žalobce spáchal uvedené přestupky a v souladu s tím (a s rozhodnutím o uložení správního trestu za přestupek) mu do evidenční karty bylo připsáno celkem 12 bodů. Jelikož žalobce oznámení a jejich obsah v potřebné míře konkrétnosti nezpochybnil, poukazoval-li (ve vyjádření k podkladům prvostupňového rozhodnutí) toliko na paušalizované typy výhrad vůči pokutovým blokům (k tomu srov. odst. 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44), k přezkoumání bodových záznamů v námitkovém řízení postačilo, pokud správní orgán I. stupně i žalovaný vycházeli jen z těchto oznámení a ty hodnotili obecně v té míře, nakolik nekonkrétně byly formulované výtky proti nim. Žalobce ani svými žalobními námitkami nijak nezpochybnil obsah uvedených oznámení, která jsou dle názoru soudu dostatečně způsobilými podklady pro zápis v nich uvedených bodů. Z výše popsanych důvodů tedy žalobcovy námitky nejsou způsobilé ani u soudu vyvolat pochybnosti o podobě a formálních náležitostech dotyčných příkazových bloků, tak aby bylo nezbytné si je vyžádat a ve smyslu nijak konkretizovaných námitek žalobce hodnotit jejich způsobilost být podkladem pro záznam bodů.
50. Soud shrnuje, že předmětná oznámení představují zcela způsobilý podklad pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce), záznam byl podle nich proveden řádně, počet připsaných bodů odpovídá v jednotlivých případech (v oznámení) popsanému jednání i zákonu (příloha zákona o silničním provozu). Ani soud tedy neshledal důvodné pochybnosti, které by jej vedly k závěru o nedostatečnosti podkladů obsažených ve správním spise jakožto řádných podkladů pro provedení bodového záznamu. Soud přisvědčil tomu, že v projednávané věci nebylo povinností žalovaného si pokutové bloky vyžádat a dále je hodnotit.
51. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů; městský soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, které by mělo za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

52. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost přípustná (§ 102 s. ř. s.). Nepřípustná je však taková kasační stížnost, na niž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s. Kasační stížnost se podává ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. dubna 2026

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu